

нечувано, удивително, почти невъзможно; и са заклехъ че ще бжде! Донъ Алваръ, който бѣ отблъснжлъ съвѣтитѣ на пріятелитѣ си и молбитѣ на роднинитѣ си, бѣше рѣшенъ да презре сичко, нищо не можаше да го отвърне освѣнъ едно откритіе, за което азъ треперяхъ! Откритіето са касаеше за сына ни, за когото фамиліята на Еволи имаше нѣкои подозрѣнія, ако и да минуваше той за нашъ племенникъ! . . . Но туй не значаше нищо, защото въ театритѣ, както и въ монастиритѣ, калугеритѣ и актриситѣ нематъ освѣнъ племенници. Освѣнъ туй фамиліята на Еволи бѣше пріела безименны писма, проведены, увѣрена съмъ, отъ Лазарилла; можяхмы да отречемъ сичкото друго, но туй рожденіе ако са докажеше, разваляше брака и славното еродяванъе което бѣхъ сѣнувала. Направихъ едно рѣшеніе: излъзохъ отъ Мардитѣ като зехъ съ себеси дѣтето, както са бѣхъ съгласила съ дѣщеря си, но онуй което не ѝ казахъ, бѣ, че като отидохъ далечъ, оставихъ го предъ вратата на единъ монастирь.

— А! Ето престѣпленіето ни! извика Жиралда.

— Моето, отговори майката моето само! сторихъ го за да оздравѣ за сѣкогы щастіето ти, и спокойствіето ти! И найподиръ, думашъ си сама, какво зло можаше да стане на дѣтето вжтрѣ въ едно религіозно заведеніе, дѣто ще са грижахъ за него, дѣто ще му дадѣхъ отхрана подобра отъ онѣзи, която быхъ могла азъ да му дамъ? Можашъ ли азъ да предвидѣхъ, че подиръ една година трудове и борба съ благородната си фамилія, въ минутата, когато найподиръ тя, въ отчаяніето си, са готвяше да даде съгласіето си, донъ Алваръ ще са скарваше съ единъ другий обожателъ, съ единъ съперникъ, съ единъ младъ офицеринъ, който сѣка вечеръ идѣше въ театра, не на друго мѣсто, господине, заклевамъ ви са, само въ театра да са начуди на Жиралда

— Тогасъ? попыта Пикильо.

— Тогасъ този донъ Алваръ, като влибенъ, като безъ мозъкъ въ главата що бѣше отиде та са уби! Убийството бѣше пагуба за насъ! Дѣще-